

77. Bolesław Nawrocki – zasłynął jako założyciel i właściciel kolekcji twórczości Meli Muter. Zainteresowania kolekcjonerskie w rodzinie Nawrockich sięgają ojca obecnego właściciela zbioru, artysty malarza Bolesława Nawrockiego (1877 - 1946). Już na początku XX w., w czasie swego pobytu w Paryżu kolekcjonował on dzieła sztuki europejskiej, dalekowschodniej (malarstwo, grafika, rzemiosło artystyczne, tkanina, meble). Swoją pasję przekazał synowi. W czasie II wojny światowej zbiory rodziny uległy rozproszeniu. Część z nich udało się odzyskać, powiększając kolekcję o nowe dzieła malarstwa polskiego zaliczanego do tzw. Ecole de Paris, a także polskiej sztuki ludowej.

Dr Bolesław Nawrocki, obok zainteresowań kolekcjonerskich, poświęcił się również pracy społecznej i kulturalnej. Zaangażował się w sprowadzenie do Polski pamiątek po prezydencie prof. Ignacym Mościckim i przekazanie ich na Jasną Górę w Częstochowie. Współdziałał w przygotowaniu w 1981 r. ekshumacji zwłok małżonków Mościckich ze Szwajcarii do Polski. Sprawował opiekę nad twórcami ludowymi, w szczególności z punktu widzenia prawa autorskiego. Ponadto na siedmiu Międzynarodowych Konkursach Pianistycznych im. F. Chopina był fundatorem stypendiów i nagród pozaregulaminowych im. Janiny Nawrockiej (matki).

78. Muzeum Zamkowe w Malborku – powstało w 1961 r. Posiada wspaniałą kolekcję bursztynu i jego wyrobów oraz oręża i uzbrojenia, znakomite zbiory cyny i porcelany, numizmatów i falerystyki, obrazów malarstwa sztalugowego, tablicowego i ściennego, a także rzeźby, mebli i rzemiosła artystycznego. Nieco mniej znana, choć równie ważna, jest wyjątkowa rola malborskiego Zamku dla środowiska bibliofilów. Począwszy od 1963 r. muzeum gości w swych murach twórców i kolekcjonerów ekslibrisów. Biennale Ekslibrisu Współczesnego

zapoczątkował Henryk Raczyniewski, dyrektor muzeum, ogłaszając konkurs na znak własnościowy dla biblioteki zamkowej. Biennale to jest w zgodnej opinii międzynarodowego środowiska ekslibrisowego i ludzi książki najbardziej prestiżowym i mającym najwyższą światową rangę artystyczną konkursem i spotkaniem twórców i kolekcjonerów ekslibrisów.

79. Bartłomiej Wodyński – jego przygoda z kolekcjonerstwem rozpoczęła się w dzieciństwie, gdy podobnie jak wielu chłopców w jego wieku, zaczął zbierać znaczki pocztowe. Lecz na dobre zajął się kolekcjonerstwem w wieku ok. 20 lat, gdy wielkimi krokami wkraczał w dorosłe życie. Interesował się wówczas m.in. malarstwem, lecz przede wszystkim zabytkami farmaceutycznymi. I nie ma w tym żadnego przypadku gdyż z wykształcenia i zawodu jest właśnie farmaceutą. Dzięki inicjatywie Bartłomieja Wodyńskiego, w 2003 r. na zapleczu apteki przy ul. Gdańskiej 5 w Bydgoszczy, której był współwłaścicielem, utworzono Muzeum Farmacji Apteki „Pod Łabędziem”. W ten sposób ziściło się jedno z marzeń Laureata. Stało się to dokładnie w 150 rocznicę powstania apteki. Otwarcie muzeum towarzyszyło wydawnictwo – piękna monografia, której współautorem był Bartłomiej Wodyński. Ukazuje ona etapy rozwoju sztuki aptekarskiej w Bydgoszczy, szczególnie dużo miejsca poświęcając Aptece „Pod Łabędziem”. W uznaniu dla zasług poczynionych dla aptekarstwa polskiego, Naczelna Izba Aptekarska uhonorowała Bartłomieja Wodyńskiego Medalem im. prof. Bronisława Koskowskiego.

80. Ryszard de Latour – muzealnik z powołania; w środowisku kolekcjonerów uznany bronioznawca. Ukończył historię sztuki na Uniwersytecie Warszawskim w 1977 r., i jeszcze w tym samym roku

podjął pracę w Muzeum Narodowym w Kielcach. Swą przygodę z muzealnictwem rozpoczynał od Działu Naukowo-Oświatowego. By przyciągnąć do muzeum młodzież wykorzystywał pionierskie wówczas techniki audiowizualne. W 1982 r. został kierownikiem Działu Militariów Muzeum Narodowego w Kielcach. Opracował wówczas scenariusz i przygotował pierwszą stałą ekspozycję broni. Za „*Katalog broni w zbiorach Muzeum Narodowego w Kielcach*”, otrzymał prestiżową nagrodę w konkursie im. ks. prof. Szczęsnego Detloffa. Jest autorem wielu publikacji, nie tylko z zakresu bronioznawstwa. W 1994 r. powołany został na stanowisko zastępcy dyrektora ds. naukowych Muzeum Narodowego w Kielcach.

81. Bogdan Pietruszka – z wykształcenia i zawodu budowniczy okrętów, a z zamiłowania kolekcjoner broni białej. Swoją przygodę z kolekcjonerstwem rozpoczął w 1953 r. od gromadzenia literatury dotyczącej historii i kultury narodowej oraz oczywiście bronioznawstwa. Kolekcję broni, która stale się powiększa, zapoczątkował w latach sześćdziesiątych XX w. Z czasem swój zbiór zaczął wzbogacać o polskie ordery (XVIII-XIX w.), biżuterię patriotyczną oraz portret wojskowy. Zdobytą dzięki pasji wiedzę Bogdan Pietruszka chętnie dzieli się z innymi, współpracując z instytucjami kultury, przede wszystkim muzeami, wśród których znajduje się: Muzeum Okręgowe w Ostrołęce, Muzeum Wojska w Białymstoku, Zamek Królewski w Warszawie. Fachową wiedzą służył Zbigniewowi Dunin-Wilczyńskiemu podczas pisania „*Legii Honorowej – zarysu historii orderu*” oraz „*Orderu Św. Stanisława*”. Członek Stowarzyszenia Miłośników Dawnej Broni i Barwy od 1968 r. Jest współzałożycielem Ośrodka Pomorskiego SMDBiB w Gdańsku, w którym początkowo pełnił funkcję wiceprezesa, a od 1976 r. prezesa oddziału. Laureat Honorowej Nagrody przez wiele lat

związany był ze Stoczną Gdańską, w której nie tylko pracował, lecz także aktywnie udzielał się na niwie kulturalnej, patriotycznej, działał w NSZZ „Solidarność”.

82. Władysław Piosicki – jest kolekcjonerem obrazów, drzeworytów o tematyce muzycznej, ekslibrisów oraz pamiątek z lat 1939-1945. Swoją kolekcję zaczął tworzyć w 1933 r. Laureat znany jest również jako utalentowany plastyk amator, akwarelista uwieczniający na swych obrazach widoki Leszna, z którym związany był przez większą część życia. Z urodzenia Władysław Piosicki jest hanowerczykiem. W 1921 r. przyjechał do Leszna. Tu ukończył Państwowe Seminarium Nauczycielskie, rozpoczął swoją przygodę z harcerstwem, które obok kolekcjonerstwa i pracy pedagogicznej było kolejną jego pasją. W 2 połowie lat trzydziestych XX w. zamieszkał w Gdyni gdzie podjął pracę nauczyciela. Brał udział w kampanii wrześniowej, w czasie której dostał się do niewoli w okolicach Kutna. Przesiedlony z Leszna do Tomaszowa Mazowieckiego postanowił walczyć o niepodległą Polskę poza jej granicami. Przez Węgry udał się do Francji. W czasie walk w 1940 r. przekroczył granicę ze Szwajcarią, gdzie został internowany. W tym czasie dał się poznać jako animator życia kulturalnego żołnierzy organizując teatr, pisząc scenariusze, malując. W 1945 r. udał się do Anglii, skąd w 1948 r. powrócił do kraju. Zamieszkał ponownie w Lesznie podejmując pracę w oświacie. Władysław Piosicki został uhonorowany wieloma odznaczeniami krajowymi, m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975), Krzyżem Walecznych (1941) i zagranicznymi – The War Medal (1945), Croix de Guerre (1950). Zmarł w 2010 r. w wieku 99 lat.

83. Jan Matusiak – pasjonuje się historią Sieradza, w którym się urodził i mieszkał. Stąd kolekcja obiektów związanych z miastem i regionem – obrazy, medale, fotografie, wydawnictwa; interesuje się również filatelistyką. W swym rodzinnym mieście znany jest przede wszystkim jako pomysłodawca „Szkatuły Piórem Pisanej”. Jest to rodzaj księgi pamiątkowej i kroniki miasta. Aby móc się wpisać do „Szkatuły” trzeba być osobą nieprzeciętną, ciekawą ale przede wszystkim oddaną i zasłużoną dla Sieradza. O wyjątkowości przedsięwzięcia realizowanego od 1978 r. świadczy fakt, iż każda osoba wpisana do księgi posiada swoją „teczkę”, w której gromadzone są wszelkie pamiątki z nią związane. Jan Matusiak jest założycielem i honorowym członkiem m.in. Towarzystwa Przyjaciół Sieradza, sieradzkiej Ligi Ochrony Przyrody, Społecznego Stowarzyszenia Krzewienia Kultury Plastycznej im. Dunikowskiego w Sieradzu. Kolekcjoner prezentował swoje zbiory na licznych wystawach, współpracował z sieradzkimi instytucjami kultury. Jest inspiratorem, projektantem i wykonawcą wielu pomników, obelisków i tablic pamiątkowych na terenie miasta i powiatu. Za swe zasługi na polu kultury został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim oraz Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci oraz innymi odznaczeniami, odznakami i dyplomami.

Laureat zmarł w 2007 r.

84. Zbigniew Szafkowski – urodził się w Iwiu na Wileńszczyźnie, lecz żyć mu przyszło na Ziemiach Odzyskanych – w Gorzowie Wielkopolskim. Jest absolwentem poznańskiego AWF-u, nauczycielem wychowania fizycznego oraz wykładowcą AWF w Gorzowie Wielkopolskim. Zainteresowania kolekcjonerskie Zbigniewa Szafkowskiego to przede wszystkim broń biała, hełmy, wojskowe ordery, odznaki pułkowe,

pamiątki związane z Napoleonem Bonaparte, Józefem Piłsudskim, legionami, lecz także odznaki sportowe, pamiątki olimpijskie. Laureat jest członkiem zarządu w Gorzowskim Klubie Kolekcjonera oraz głównym organizatorem comiesięcznych targów kolekcjonerskich w tym mieście. Jest autorem ponad 200 prac z zakresu sportu oraz licznych wystaw w gorzowskich szkołach, domach rencistów. Został odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1985).

85. Witold Sikorski – w wieku 7 lat zaczął kolekcjonować monety i naboje wojskowe. Lecz na dobre zajął się kolekcjonerstwem w 1962 r., gdy rozpoczął gromadzenie polskich orderów i odznaczeń. W tym samym czasie zainteresował się również łowiectwem, które jak się wkrótce okazało, stało się prawdziwą pasją jego życia. Z czasem zaczął gromadzić obiekty związane z tą dziedziną gospodarki – książki, dokumenty, fotografie, ordery i odznaczenia oraz medale i monety. Efektem zainteresowań kolekcjonerskich Witolda Sikorskiego była m.in. publikacja „*W służbie Sylwana i Diany*”, opisująca polskie znaki straży leśnych, łowieckich, polowych i rybackich XIX i XX w. Kolekcjoner brał udział w ponad 30 wystawach. Jest jednym z założycieli Klubu Kolekcjonera i Kultury Łowieckiej, w zarządzie którego pełnił różne funkcje. Może poszczycić się współpracą z wieloma instytucjami kultury. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz odznaczeniami łowieckimi: „Złom” i „Medal św. Huberta”, przyznawanymi za szczególne zasługi w dziedzinie historii, tradycji i kultury łowieckiej.

86. Siedlecki Klub Kolekcjonerów – powstał 8 stycznia 1995 r. przy Muzeum Okręgowym w Siedlcach. Nie tylko zrzesza kolekcjonerów, lecz także prowadzi ożywioną działalność edukacyjną. Organizuje pokazy zbiorów, wykłady o tematyce historycznej oraz prawnej dotyczącej

kolekcjonerstwa. Osoby zrzeszone w klubie uczestniczą w wystawach organizowanych przez Muzeum Regionalne, Archiwum Państwowe, Miejski Ośrodek Kultury, szkoły. Atrakcyjne, szczególnie dla młodzieży, są organizowane przez Klub liczne wycieczki krajoznawcze do cennych historycznie miejsc regionu. Klub wydaje własny kwartalnik – „*Lamus. Pismo siedleckich kolekcjonerów*”. Ponadto ukazuje się również cykl wspomnień osób związanych z miastem „*Z dziejów ziemi najbliższej*”, serie pocztówek, wydawnictwa periodyczne o historii i bieżącej działalności SKK. Warto zaznaczyć, że wiele przedsięwzięć Klubu ma charakter otwarty, a sama organizacja utrzymuje się wyłącznie dzięki datkom od sponsorów.